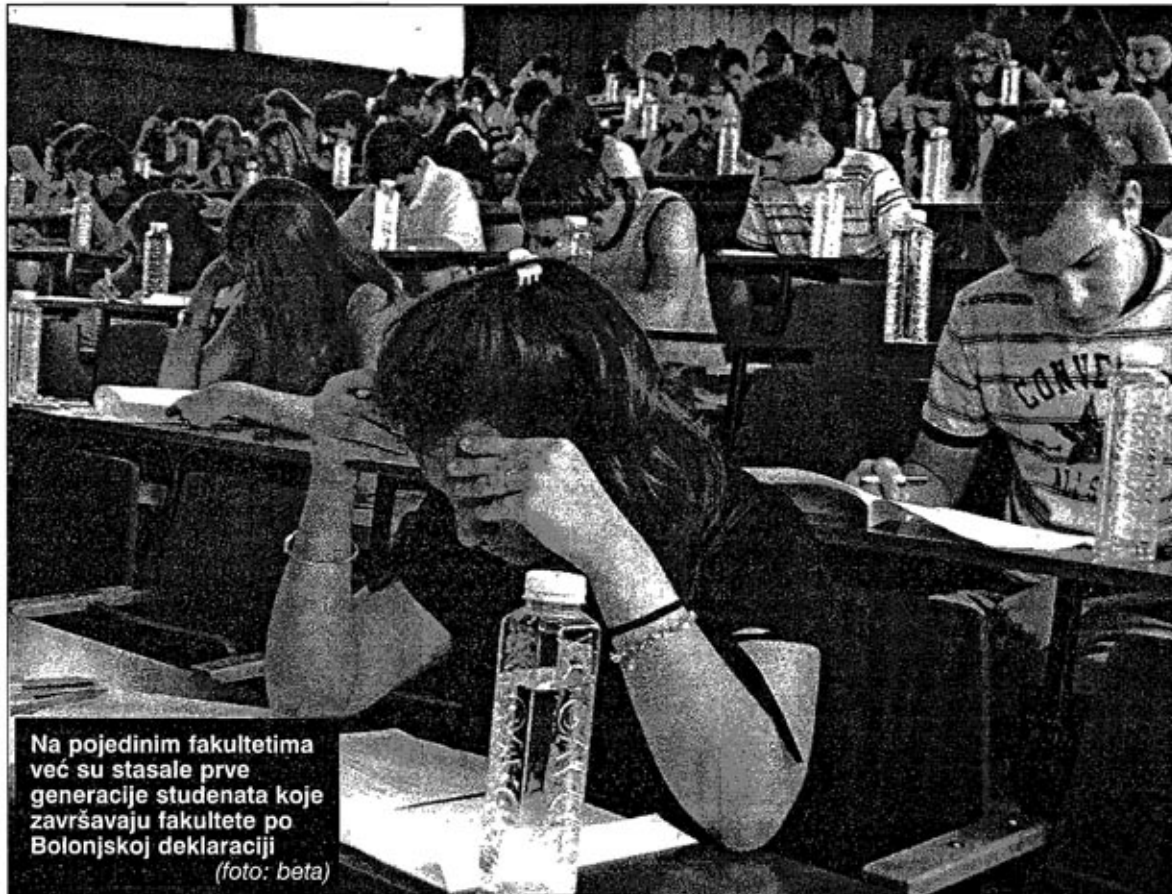

STUDENTI ZAVISIU U TOKU

Na pojedinim fakultetima već su stasale prve generacije studenata koje završavaju fakultete po Bolonjskoj deklaraciji

(foto: beta)

gramu, ima očajne rezultate. Svega sedam njih je dalo čist uslov od 60 bodova. Nizak kriterijum ih je destimulisao, tako da je

Katastrofalna 97.

Od svih studenata koji su se upisali u junu 1997. studije ekonomije, do 31. decembra 2005. godine je studije završilo samo 31 odsto studenata, dakle za 8,5 godina. Iz te generacije u roku je završilo studije svega 2,6 odsto studenata.

mного njih odustalo unapred. Mislim da će ih ekonomski udar, plaćanje svakog prenetog ispita, naterati da budu disciplinovaniji – dodaje Mitić.

Za razliku od DIF-a, Stomatološkog fakulteta, Šumarskog, Pravnog, Matematičkog, mnogo brže studije završavaju studenti na Fakultetu za specijalnu edukaciju i rehabilitaciju, kao i na Fakultetu za fizičku hemiju.

Slavko Mentus, dekan Fakulteta za fizičku hemiju, kao razlog uspeha studenata ove ustanove navodi što se svake godine unisuje

mali broj entuzijasta koji zaista žele da studiraju.

– Mi smo relativno mali fakultet, sa jednostavnom strukturom programa i malim brojem studenata. Mi već tradicionalno radimo kako Bolonja zahteva, a to je mentorski sistem rada, eksperimentalne vežbe na kojima se utvrđuje gradivo, seminari. Svake godine se upisuje malo studenata, odnosno samo entuzijasti koji to žele i vole, tako da i profesori mogu da im se posvete – priča Mentus, i dodaje da je problem većine fakulteta u tome što se već godinama unisuje ogroman

broj ljudi, a među njima ima dosta onih koje studije ne zanimaju.

Na pojedinim fakultetima već su stasale prve generacije studenata koje završavaju fakultete po Bolonjskoj deklaraciji, a da se ne mogu pohvaliti nekim posebnim rezultatima.

– Moje lično mišljenje je da nije dovoljan samo zakon da bi Bolonja zaživela. Moraju proći godine i godine da bi jedan novi način rada zaživeo, odnosno kada ode stari i dođe novi kadar na fakultete – zaključuje Mentus.

Rektori krivi za krizu školstva

Vlada Republike Srbije prihvatila je izmene i dopune Zakona o visokom obrazovanju. To je dobra vest, mada bi bilo bolje da Vlada Srbije napravi novi predlog zakona, i to po izvornim principima Bolonjskog procesa. Ovo je samo odugovlačenje, jer mora što pre da se preseče kriza u visokom obrazovanju.

Kada sam u januaru 2007. na konferenciji za štampu, koju je organizovao Centar za obrazovne politike povodom knjige Martine Vukasović „Razvoj kurikuluma“, optužio rektore državnih fakulteta da su krivi za ovakvo stanje u visokom obrazovanju, a pogotovu za loš zakon koji je donet, bili su jako uvređeni i pokušali su da mi odgovore. Danas je situacija neuporedivo lošija nego što je bila pre samo pet godina, zbog čega i dolazi do ubrzanog menjanja Zakona, a sve to jer sistem koji nije spreman za reformu polako ulazi u haos, dok profesori pružaju otpor jer su ugrožene njihove privilegije.

Nažalost, ideja sadašnjeg zakona nije sprovođenje Bolonjskog procesa, već očuvanje nedodirljivosti profesora i održavanje pasivnosti i neupućenosti studenata. Komisija u kojoj su dominirali profesori Beogradskog univerziteta više je vodila računa da se ne naruši sadašnje ustrojstvo univerziteta nego da se promeni sistem, svim silama su izbegavali da se primeni formiranje kurikuluma na bazi studentskog opterećenja i kompetencija studenata na kraju studija. Zašto su krivi rektori? Zato što su sve te činjenice prihvatili i potvrdili na onom

Refik Šećibović

dugom sastanku kod ministra Vukсанovića, iako su znali da će biti teško sprovodljivo. Znalo se od samog početka da je jako mali broj institucija spreman da sprovodi reformu u izvornom obliku. Rektori su se priklonili idejama moćnih lobija koji vladaju državnim fakultetima. A onda su sve to prihvatili političari u Skupštini. Ko ispašta? Studenti i njihovi roditelji!

Da li će odgovarati rektori? Ne bi nikako trebalo da odgovaraju, niti da podnose ostavke niti da trpe bilo kakve druge sankcije, jer će samo veći protivnici Bolonjskog procesa doći umesto njih. Bolje je da ih otvoreno pozovemo da priznaju javno ko umesto njih vlada našim državnim univerzitetima. I bolje je naterati ih da rade u korist onih koje obrazuju. A to je zadatak Vlade i nove državne politike u obrazovanju. Država mora prestati da bude talac moćnih lobija na državnim univerzitetima i vreme je da napravi svoju politiku u korist razvoja i mladih.

(Autor je urednik časopisa „Obrazovanje i razvoj“)